

ταλ, ένα μόνον μέσον ύπληξε : να γυρίσει στο Παρίσι. Και τὸ ξαμαίε.

***

"Όταν γύρισε στὸ Παρίσι ὁ Στένταλ, μαζὺ φυσικὰ μὲ τὴν Μελανία, ὁ δεσμός τους δὲν ἐβάσταξε καὶ πολὺν καιρὸ. Ἡ ἀγάπη τους εἶχε φτάσει πρὶν τὸ τέμα της καὶ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀναλωσοῦν. "Έλαμε πάντως μερικὲς ἀποτίσεις ἡ Μελανία, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ὁ Στένταλ δὲν ἐπίγαινε πρὶν νὰ τὴν ἴδῃ, μὰ οὔτε καὶ τῆς ἔγραφε. Τὴν παραμελοῦσε...

"Ἐξ ἡ βδομάδες τώρα, τοῦ γράφει ἡ Μελανία, μὴ γράφεις δεῖ θὰ μὴ ἀπαντήσης στὶς ἐπιστολές μου, ἔταν θὰ ἔχῃς ἤσυχον, λίγες στιγμές, τὸ κεφάλι σου, μὰ μάταια περιμένω γράμμα σου. Καλέ, φίλε μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιάζεσαι. Θὰ προτιμῶσα, ὥστόσο, νὰ ἐξηγούσου ἐλικρινῶς μαζὺ μου καὶ ὄχι νὰ μεταχειρίζεσαι τὶς μικρὲς αὐτὲς ὑπερφυγές σου σοῦ ἐπιτρέποναι ἰσως ν' ἀναβάλῃς νὰ μὴ ἀπαντήσης μὰ πὸν δὲν μποροῦν νὰ μὲ ξεγελοῦν ὡς τὸ τέλος. Σ' ἔρωτῶ λοιπὸν καὶ πάλιν :

»1) Θέλεις ἐνώνοντας τὰ φτωχὰ χερματικά μας μέσα νὰ ζήσομε μαζὺ ;

»2) Ἐχεις τὴ δύναμη νὰ μὲ προτιμήσης ἀπὸ τὶς φιλοδοξίες καὶ τὰ σχέδια σου, καὶ νὰ ζήσης μαζὺ μου καὶ ἂν ἐξακολούθησῶν ἀκόμα νὰ σοῦ τὸ ἀπαγορευοῦν οἱ γονεῖς σου ;

»3) Σκοπεῖς, τέλος, νὰ περάσης ὅλη σου τὴ ζωὴ μαζὺ μου, νὰ τὴν ἀφιερῶσης σὲ μὴν ἀποκλειστικῶς, ὅτι καὶ ἂν σμιβῇ ; Ἐλέω νὰ μὴ τὸ πῆς αὐτὸ σὰν κύριος καθὼς πρέπει καὶ ἀφοῦ καλὰ τὸ σκεφθῆς. Ἄν αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ καὶ εἰλικρινὴς θέλησίς σου, ἔχει καλὸς. Ἄν ὄχι, νὰ μὴ τὸ φανερώσης, νὰ τὸ ξέρω.

"Ἡ ἤσυχία μου ξερατάται ἀπὸ τὴν ἀπάντησή σου. Πρέπει νὰ εἶνε σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ. Σοῦ ἔδωκα δείγματα τῆς ζωηρότερης ἀγάπης, τῆς πῶ τροφερῆς λατρείας, δείγματα ἀδιαφιλονητικὰ. Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ μὴ ἀπαντᾷς μὲ ὀμοιοτολίαις, μὴ λές δεῖ ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ δεῖ θὰ ἐλθῆς νὰ μὲ ἴδῃς ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρεις... τὸ ὁποῖον σημαίνει δεῖ θὰ μὲ φίλησης, θὰ μὲ χαιδέψῃς καὶ θὰ μὴ πῆς σὲ ὅλους τοὺς τόνους καὶ μ' ὅλους τοὺς τρεψούς, πὼς εἶσαι εὐχαριστημένος πὸν βρίσκεισαι κοντὰ μου... Εἶνε πολλὰ ἰσως αὐτὰ γιὰ σένα, γιὰ μὲν ὅμως δὲν εἶνε τίποτε, προπάντων ἔταν σκέπτομαι τὴν συμπεριφορὰ σου ἀπέναντί μου καὶ τοῦ χαρακτῆρός σου. Μὲ ὅλα σου τὰ χάρδια καὶ μ' ὅλα σου τὰ φίλια δὲν πείθομαι δεῖ μ' ἀγαπᾷς, ὅσο τὸ θέλω καὶ ὅσο θὰ τὸ ἐυχόμενον γιὰ νὰ εἶμαι εὐνοχισμένη καὶ νὰ εἶνε ἡσυχὴ ἡ ψυχὴ μου. Γι' αὐτὸ, φίλε μου, ζήτω λίγη περισσότερο εἰλικρινεία ἐκ μέρους σου...»

***

Τὶ ἀπάντησε τοῦ γράμμα αὐτοῦ τῆς Μελανίας ὁ Στένταλ ; Ἄγνωστο. Τὸ βέβαιον εἶνε δεῖ ἡ ἀγάπη τους εἶχε πρὶν ἐσθιμέναι. Ἡ μικρὴ ἡθροισὶς πὸν τὴν ἀγαποῦσε τερελλὰ ὄλιποτε, τώρα πρὶν δὲν τοῦλεγε τίποτε. Ἴσως γιὰ καὶ ὁ Στένταλ ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πὸν μόλις τοὺς ἀγαπήσῶν, παῖνον ν' ἀγαπᾷνε.

"Ἄλλωστε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολλὸ σοβαρότερα πράγματα τὸν ἀπασχολούσαν. Ἐφρόντιζε γιὰ τὸ μέλλον του, ἤθελε νὰ βρῇ κάποιον θέση. Καὶ τὴν βρῆκε. Ὁ φίλος του Μαρσίλι Νταρὶ τὸν διώρισε ἔκτακτα ἐπιμελετὴ τὸν στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος, τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1806. Ἦταν ἡ ἡμέρα πὸν ὁ Βοναπάρτης ἔξεστράτευσε κατὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Πρωσίας, ὁ ὁποῖος τὸν εἰχε κηρύξει τὸν πόλεμον.

Καὶ ἡ Μελανία ; Δὲν τὴν ἔξασσε ὀλίεττα ὁ Στένταλ. Χρόνια ἀργότερα τὴν συλλαμβάνε μὲ συγχίνισι...

"Όσο γιὰ τὴν Μελανία, γλήγορα παρηγορήθηκε. "Όταν τὴν ξαναεῖδε ὁ Στένταλ, τὸ 1817, ἦταν μὰ γυναικὰ χαρούμενη, ὄραση, πὸν ἀπελάμβανε μὲ ὄλη τὴν δύναμὴ τῆς ἰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον παντρεύτηκε μὲ ἕνα Ρώσσο ἀριστοκράτη. Καὶ τότε πρὶν ἔξασσε ἐντελῶς σχεδὸν τὸν φιλοδοξοῦ καὶ παράξενον συγγραφέα...

ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

Η ΥΠΟΨΙΑ

Μία μέρα περπατοῦσαν μαζὺ ἡ φωτιά, τὸ νερὸ, ὁ ἄνεμος καὶ ἡ ὑπόψια. "Όταν ἔφτασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι, χωριστικὰν ἀφοῦ προηκόηρα ὄσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σημάδια γιὰ νὰ γνωρίζονται εὐκολότερα, ἔταν θὰ ξανασημαντιόντουσαν.

— "Όπου καντὸς, ἐκεῖ εἶμαι καὶ ἐγὼ, εἶπε ἡ φωτιά.

— "Όπου κοινοῦνται φύλλα καὶ γέρνοναι καλάμια, ἐκεῖ θὰ μ' εἴρετε καὶ ἐμένα, εἶπε ὁ ἄνεμος.

— "Όπου βλέπετε σκόνιους, ἐκεῖ κοντὰ βρίσκομαι καὶ ἐγὼ, εἶπε τὸ νερὸ.

Τελειώσαν μίλησε ἡ ὑπόψια καὶ εἶπε : — Ἐμένα θὰ μὲ βρῆτε ὁπὸν ὑπάρχει δυστυχία. Γιατὶ ὁπὸν βάλω ἐγὼ τὸ πόδι μου τρῶν τὸ κάβει σὰν τὸ σαράκι...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ

Ἦως πεθαίνου ὄσοι τραυματίζονται στὴν καρδιά καὶ στὸ κεφάλι. Σκοτωμένοι πρὸν φαίνονται σὰν ζωντανοί. Στὰ πεδία τὸν μαχῶν. Νεκροὶ σὲ στάσι ἰκεσίας καὶ προσευχῆς. Σκοτωμένοι πρὸν φαίνονται σὰν νὰ κοιμῶνται ! Οἱ νεκροὶ τῆς μάχης τοῦ Μάρνη. Μία πλάνη τὸν συγγραφέων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ένας διαπρεπὴς Γάλλος καθηγητὴς δημοσίεωσεν τελευταία σὲ κάποιο Παρισινὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ τὰ συμπεράσματα μαχῶν μελετῶν τὸν καὶ παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς στάσεως καὶ τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν πὸν σκοτώνονται στὸν πόλεμον.

Στὴ μελέτη του αὐτὴ ἀναφέρει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι πολλὲς φορὲς ὄσοι σκοτώνονται στὶς μάχες, πεθαίνου ἀκαριαίως, χωρὶς ἀγωνία καὶ χωρὶς σπασμούς. Ὁ ἀτόπιμος αὐτὸς θάνατος προκαλεῖται ἰδίως ἀπὸ τὰ τραύματα τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδιάς.

"Όταν πάλι ἕνας στρατιώτης πληγωθῇ στὸ ὑπόγαστρον, νοθεῖται μέχρως ὅπου ξεφυγήσῃ, φρικτὴ ἀγωνία. Τόση εἶνε ἡ ἰσχύονα του, ὥστε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του τὸ πρόσωπό του μένει συνεπαλασμένο, τὰ χέρια του σταυρωμένα καὶ σφιγμένα ἀπάνω στὴν κοιλία του καὶ τὸ κορμὶ του κωρτωμένο καὶ γυμνὸν ἀπ' τὴ μὴ πλευρά.

"Ἐπίσης πολλοὶ νεκροὶ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ἐπὶ πολλὸ μετὰ τὸ θάνατό τους τὴν ἔκφραση πὸν εἶχαν πεθαίνοντες.

"Όσοι τραυματίζονται στὸ κεφάλι πέφτουν μπροστὰν ἀπάνω στὸ χῶμα, κρατώντας ἀκόμα τὸ ὄπλο τους στὰ χέρια ! Στὴν ἴδια στάσι πέφτουν καὶ ὄσοι τραυματίζονται στὴν καρδιά.

Πολλὲς φορὲς πάλι ὁ θάνατος ἐπέρχεται τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ πολεμιστὴς ἂν καὶ νεκρός, στέκει μερικὲς στιγμὲς ὀρθός ! "Ένας Ζουάνος π.χ. πὸν εἶχε πληγωθῇ στὸ Βεργινὲν θανάσιμον στὸ στήθος, βρέθηκε λίγες στιγμὲς μετὰ τὸ θάνατό του ὀρθός, μὲ ἕφ' ὄπλον λόγχη καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένον ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν.

Κοντὰ σ' αὐτὸν βρῆκαν πλημμυρισμένον στὸ αἷμα τὸν ἕναν ἄλλο στρατιώτη, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει ἀπὸ αἰμορραγία τοῦ τραυματίου τῶν. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ἀγωνίας του, εἶχε πάρει φαίνεται στάσι ἰκετευτικὴ καὶ προσευχίαν. Τὴ στάσι αὐτὴ διατηροῦσε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του, γιὰ τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ μάτια του ἦσαν γυρισμένα πρὸς τὸν οὐρανόν, τὰ χέρια του σταυρωμένα καὶ τὰ δάχτυλά του μαζεμένα.

Οἱ γιατροὶ πὸν περιεργάζονται τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἐκπλήσονται συναντώντας νεκρούς, πὸν ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου τους παρουσιάζει ἀκόμη τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς. "Ἔτσι πολλοὶ φαίνονται σὰν νὰ βασιάζονται ἀπὸ ὀδύνη καὶ ἀπόνους, ἄλλοι ἔχου ὄλη γαλήνια καὶ εἰρηνικὴ, ἄλλοι χαμογελοῦν πρὸς τὸν οὐρανόν βυθισμένοι στὴ μακαριότητα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἄλλοι θαρροῦν ἐπὶ ἐν' ἐτοιμῶν καὶ μιλῶσιν...

"Ἄλλοι πάλι εἶνε γονατισμένοι καὶ σφιγγου σπασμοδικὰ τὸ ὄπλο τους. Ἄλλοι ἔχου ἰσχυμένον τὸ χερί τους σὰν νὰ θέλουν νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὶς σφαῖρες ἡ σὰν νὰ κάνουν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν προσευχὴ τους.

"Ἐπίσης πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς φαίνονται σὰν νὰ κοιμῶνται. "Όταν μάλιστα τραγίαν νὰ φουσῇ στὸ πεδίο τῆς μάχης δυνατὸς ἀέρας, ἡ ὄψη τῶν ἀναλωσογόνων καὶ ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἐπιληπτικοὶ νεκροὶ πολεμιστὰν φαίνονται ἔτοιμοι νὰ σηκοθοῦν καὶ νὰ ξαναρχίσου τὴ μάχη.

Μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μάρνη, οἱ Γάλλοι γιατροὶ πὸν περιεργάζοντο στὸ πεδίο τῆς, εἶδαν πολλούς σκοτωμένους Γερμανούς ἀξιοματικούς, στῶν ὁποῖων τὰ πρόσωπα ἦταν ἀκόμη ζωγραφισμένη μὲ ἀνδρεία καὶ τόλην καταπληκτικὴ.

"Ἐπίσης καὶ οἱ Γάλλοι στρατιώται πὸν εἶχαν πέσει στὴν ἴδια μάχη, εἶχαν μὰ ὑπέρτατη ἔκφραση ἀνδρείας στὴν ὄψη τὸν καὶ φαίνοντουσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξορμήσου μὲς ἀπὸ τοὺς σωρούς τῶν αἰμοφυρῶν πτωμάτων...

"Ἔτσι ἀποδεικνύεται δεῖ δὲν ἔχου δίκην οἱ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι παριστάνου σιγήσῶν τοὺς νεκρούς τῶν μαχῶν κατάχλωμος, παρασιμῶδες καὶ σχεδὸν... σαπισμένους, ἀφοῦ οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς διατηροῦν μέχρι τελευταίας πνοῆς τὴν ἠρωικὴ ἔκφραση πὸν εἶχαν ἐνὸ πολέμουσαν...

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κάποιος δικηγόρος ὀνόματι Ἄβραάμ ὄρχισε κάποτε νὰ μιλήη γιὰ μὰ ὑπόθεσι μὲ μὰ ἀφόρητη φλυαρία, ἡ ὁποία δὲν φαίνονταν πὼς θὰ τελείωνε γρήγορα.

— Ἄβραάμ, τοῦ εἶπε τότε σὰ μὲ ὁ πρόεδρος, κάνε ἀκόμα μὰ... θυσία σὲ παρακαλῶ. Θυσίασε τὸ σημερινὸ λόγῳ σου !